

[Foul Møller.]

6 år fortsætter med disse takter, således at man stadig forhøjer pensionen og pensionsbidraget. Det første spørgsmål, vi derfor må klare os, er, hvilke mål vi skal sætte for alderdomsforsorgen i dette land. Det er et særdeles centralt spørgsmål. Skal målsætningen være, at staten, at det offentlige, principielt skal forsørge alle gamle? Denne målsætning er vi fra konservativ side gået imod i kommissionen, og vi gør det også her.

Det konservative folkeparti anser det for rimeligt, således som vi har indrettet os, med den tradition, vi har på dette område, at staten sikrer de mindst bemidlede deres alderdomsforsørgelse; men vi vender os imod den tankegang, at alle skal have fuld forsørgelse af staten. Efter vor opfattelse må folkepensionen derfor indrettes således, at den udover forsørgelse af de mindst bemidlede giver en støtte, en inflationsdækning, for dem, der selv har villet og selv har kunnet lægge til side til deres egen alderdom; thi hvis vi sætter den fulde offentlige forsørgelse som mål for denne lovgivning, vil vi svække opsparringen væsentligt, måske så væsentligt, at vore investeringsbehov bliver udækkede.

Det næste spørgsmål bliver derfor, hvordan dette forslag vil påvirke opsparringen. Jeg er som sagt ked af, at den højtærede socialminister ganske lod dette spørgsmåls besvarelse ligge, thi i den aktuelle økonomiske situation er opsparringens forøgelse vor eneste chance for at undgå de stadige valutakriser, som følger af, at forbruget står i upassende forhold til opsparringen. Det er vor ringe opsparring, der er dansk økonomis Achilleshæl; det er den, der er årsag til de evigt tilbagevendende valutakriser med deraf følgende forbrugsbegrænsninger, skatter og afgifter. Dette er vor kroniske økonomiske sygdom, og netop i de år, der her er tale om at lovgive for, lider vi desværre af et akut anfald af denne kroniske sygdom, simpelthen fordi investeringsbehovet og dermed opsparrings-

behovet vil stige kolossalt indenfor denne periode.

Vi kender i forvejen problemet med de store årgange, der om føje år melder sig på arbejdsmarkedet. Vi ved, at der i dag skal stå en kapital på 60 000 kr. bag hver industriarbejder, og når der skal skaffes flere arbejdspladser, skal der skaffes mere kapital. Vil vi undgå et stats- og skattefinansieret erhvervsliv, kan den nødvendige kapital kun skaffes ved at øge den private opsparring.

Udover den investeringsopgave, som de store årgange stiller os overfor, vil vi om føje år blive stillet ansigt til ansigt med vældige kapitalkrævende investeringer, når f. eks. atomkraften skal udnyttes til fredelige formål. Vi står i forvejen dårligt rustet, altfor dårligt. Det er derfor en uomgængelig nødvendighed, at vi forsøger at lægge vor alderslovgivning, som vi nu skal til at forhandle om, således tilrette, at opsparringen derigennem fremmes.

Det vigtigste opsparringsincitament er efter min personlige opfattelse frygten for eksistensen den dag, arbejdskraften svigter; det er denne frygt, der får de fleste til at lægge lidt til side af dagens arbejdsindtægt, det er den, som har betinget den brede folkelige opsparring, som først og fremmest har fundet sted gennem vore forsikrings-selskabers rivende udvikling i de sidste 50 år. Hertil kommer, at opsparring med alderdom for øje er særdeles værdifuld ud fra en samfundsøkonomisk overvejelse, fordi det drejer sig om en langtidsopsparring. Det vil derfor være en utilgivelig dumhed, om det danske folketing nu lægger folkepensioneringen fast uden tanke på opsparringen. Netop overgangen til pensionering, overgangen til pensionstankens indførelse i alderdomsforsorgen, vil efter vor opfattelse være det virksomste middel til at fremme opsparringen.

Det kan imidlertid ikke diskuteres, at det foreliggende forslag vil mindske opsparringen, mens det burde fremme den. Det særdeles høje bidrag, der afkræves, vil medføre, at opsparringen mindskes, før for-